

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἔτησια καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 14. — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 15. — Δι' καταχωρήσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 24 Δεκεμβρίου 1887, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 6

ΚΟΥΡΤΟΥΠΑΣΣΗΣ

Μίαν περιεργωτάτην καὶ ἐξαιρέτως ἐνδιαφέρουσαν ἀθηναϊκὴν φυσιογνωμίαν ὁ ἀστερισμὸς ἐντὸς ὀλίγου. Καὶ λέγομεν ἀθηναϊκὴν μολοντί ὁ κάτοχος αὐτῆς εἶνε ξένος, διότι, καὶ ἐκ τῆς μακροχρονίου παρ' ἡμῖν διατριβῆς καὶ ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ὄλως θέσεως ἣν εἶχε κατορθώσῃ νὰ καταλάβῃ μεταξὺ τῆς κοινωνίας ἡμῶν, δὲν ὑπάρχει βεβαίως κανεὶς ὅστις νὰ μὴ εἶχε συνειθίσῃ νὰ θεωρῇ αὐτὸν ὡς ἀναπόσπαστον καὶ ἀπαραίτητον παράγοντα τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πρωτεύουσῃ ζωῆς. Εἴτε περιέργων τὴν κυρτὴν καὶ χονδροειδῆ αὐτοῦ εἶνα καὶ τοὺς ἀνασεσυρμένους μύστακας ἀνά τὴν Κηρισσίαν καὶ τὸ Φάληρον, εἴτε διερχόμενος ἐφ' ἀμάξης τὴν ὁδὸν Σταδίου καθ' ἃς ὥρας βριθεὶ τὸ πλῆθος ἐν αὐτῇ, εἴτε ἐξερχόμενος μετὰ πλούσιον γεῦμα ἐκ τῶν προφυλακίων τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, εἴτε εἰσερχόμενος εἰς αἴθουσαν, εἴτε παριττάμενος εἰς δημοσίαν τελετὴν, ἡδύνατο νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θ' ἀνεγνωρίζετο ἀμέσως ὑπὸ τοῦ κόσμου, ὅτι ἡ παρουσία του ὁ ἀσθηματισμὸς διὰ τῆς γενικῆς προσοχῆς, ὅτι ἡ ἰδιορρυθμὸς ἀτομικότης του ὁ ἀπέσπυρεν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τὰ περιέργα καὶ ὀλίγον τι εἰρωνικὰ βλέμματ' ὄλου τοῦ παριτταμένου κοινοῦ. Μικρὸς, ζωηρὸς, εὐκίνητος, θρασύς τὴν ἔκφρασιν, κομψὸς τὴν περιβολὴν, μὲ τὸ μονύελον ἀείποτε καρφωμένον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, εἶχε καὶ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἰκανοὺς τίτλους ὅπως προσελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐν Ἀθήναις κεχρηναίων. Ὡς δοῦναι δὲ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ὡς πρωτοστατήσας κατὰ τὰ τελευταῖα θλιβερὰ ἐπεισόδια τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἡμετέρων παραλίων, ὡς παρασχὼν ἀνέκαθεν ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα ἀρξίσεως του συνεχῆ καὶ πρόδηλα τεκμήρια μισελληνισμοῦ, ἀπέκτησε καὶ ἐπικτήτους τοιοῦτους πλείονας ἢ ὅσοι ἐχρειάζοντο διὰ νὰ γείνη γνωστότατος τῷ ἀθηναϊκῷ δημοσίῳ.

Ὡς βερονίκιον δὲ ὄλων αὐτῶν, καθιστώσα αὐτὸν τὸ μᾶλλον brilliant μέλος τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ἐπήρξατο ἡ ἀναγνωρισθεῖσα ὡς εὐτυχοῦς Δὸν Ζουὰν πολλῶν σαλονίων μας φήμη αὐτοῦ, ἣν μόλις εἶχεν ἐπὶ μικρὸν χρόνον διάστημα φιλονεικήσῃ αὐτῷ ὁ ἄλλοτε γραμματεὺς τῆς ῥωσικῆς πρεσβείας Ἀϊχλερ — (τὸν ἐνθυμοῦνται ἄρα γε ἀκόμη δύο ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἔφυγε τῶν

Ἀθηνῶν μὲ μίαν πληγὴν εἰς τὴν κοιλίαν;) — Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ῥάδοβιτς κανεὶς πρέσβυς δὲν ἔγεινεν ὡς αὐτὸς ἀντικείμενον τόσων συνδιαλέξεων, κρίσεων, ἐπικρίσεων, σκανδάλων, ἀνεκδότων διπλωματικῶν καὶ μὴ, φανερῶν καὶ κρυφῶν, γνωσθέντων καὶ ἀγνωστων. Ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ ἀναχωροῦντος ὁ ἀδύνατο νὰ λεχθῇ ἢ περὶ τῶν ἀποθησκόντων συνήθως νεοελληνικῆ φράσις ὅτι ἀφίνοι δυσανακλήρωτον κενόν. Ποῖος μεταξὺ τῶν τοῦ σήμερον διπλωματικοῦ ἐν Ἀθήναις σώματος αἰσθάνεται τὴν ὄρεξιν καὶ τὰς δυνάμεις ὅπως καταλάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ, ὅποιαν ἀμυδρῶς διεγράψαμεν ἀνωτέρω; Φεριδούν, ἐμπρός!

* *

Τὸν ἐν γένει βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ ἀπερχομένου μαρκησίου ἐνταῦθα δύσκολον ὁ ἦτο νὰ σκιαγραφῆσῃ τις ἐν ὀλίγοις. Ἄλλ' ἰδίως δύσκολος καὶ ὀλισθηρὸς ὁ ἦτο ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ πορείας. Ἄν ἐπρόκειτο νὰ πρασταθῇ εἰκονικῶς ἢ πολιτικῶς αὐτοῦ φυσιογνωμία, ὁ μαρκησὶος Κουρτοπάσσης ὁ εἶχεν ὄλα τὰ συστατικὰ νὰ εἰκονισθῇ ὡς Πρωτεύς. Ὑπὸ τὴν ἔψωψιν δὲ ταύτην ὁ ἡδύνατο συγχρόνως νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς κάτοπτρον τῆς ὄλης πολιτικῆς τῆς πατρίδος του, πολιτικῆς Πρωτέως μυρίας ἀλλάσσοντος μορφᾶς κατὰ τὰς ἐκείστοτε περιστάσεις, ταπεινῆς πρὸ τῶν ἰσχυρῶν, αὐθάδους πρὸ τῶν ἀδυνάτων, κολακευτικῆς καὶ ἠπίας τῶρα, θρασείας καὶ ἀπαιτητικῆς ἔπειτα, μεταβαλλούσης φιλίας καὶ συμμάχιας μετ' ὅσης εὐκολίας ὑποκάμισα δαρδύς. Ὁ μαρκησὶος Κουρτοπάσσης ὁ ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀξιολογώτατον πρότυπον τῆς συγχρόνου ἰταλικῆς γενεᾶς, τῆς γενεᾶς τῶν θετικιστῶν, τῶν συμφεροντολόγων, τῶν ἐπιτηδείων, τῆς γενεᾶς τῶν Δεσπρέτη, τῶν Κρίσπη, τῶν Ροβιλιάν, τῆς διαδεχθείσης τὴν μεγάλην γενεάν τῶν Μαντσίνη, τῶν Καβούρ καὶ τῶν Γαριβάλδη. Ἄλλοτε μείλιχος, ἄλλοτε ἀπότομος, ἄλλοτε παριττάμενος ὡς φίλος συμβουλευτὴν τὰ συμφέροντα ἡμῶν ἀφιλοκερδῶς, ἄλλοτε ὑποδύμενος πρόσωπον ἀγαρῶχου ἐκτελεστοῦ τῶν ἀποφάσεων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Ἀρείου Πάγου, ἦτο καὶ ἐν ταῖς ἰδιαιτέραις αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡμετέραν κυβέρνησιν σχέσεσι καὶ ἐν ταῖς διακοινώσεσιν αὐτοῦ τέλειος ἀντιπρόσωπος τῆς συγχρόνου Ἰταλίας, ἣτις δι' ἀναλόγου ἐργασίας προσπαθεῖ νὰ δώσῃ εἰς ἐκυτὴν ὅσα τὸ δυνατόν μείζονα ση-

μασίαν εκείνης ἦν πράγματι, ἔχει ἐν τῇ μεγάλῃ εὐρωπαϊκῇ πολιτικῇ. Εἰς πᾶν ἀναφυόμενον ζήτημα, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτοῦ ὡς πρυτάνεως τῶν συναδέλφων του θέσεως δὲν ἔλειπε νὰ παρουσιασθῇ ὑπὸ ἄλλοιαν πάντοτε μορφήν ἐκάστοτε.

Ἄν ἐπιδιώκων ἰδιαίτερα ἰταλικά συμφέροντα δὲν εἶχε σύμφωνον πρὸς τὴν ἐκυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συναδέλφων τὴν ἐνέργειαν, εὐθὺς ὑπεδύετο ἐν τοῖς ἀναφυόμενοις σχετικοῖς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ζητήμασι πρόσωπον ἀντιπροσώπου ἀδελφῆς τῇ Ἑλλάδι δυνάμεως ἐπιθυμούσης μόνον ταύτης τὴν εὐτυχίαν καὶ μόνον ἐκ συμπαθείας ὑπὲρ ταύτης παρεμβαιούσης· ἂν πάλιν ὀπίσω αὐτοῦ εἶχε καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν πράγματι μεγάλων δυνάμεων τοὺς ἀντιπροσώπους, ἢ προσωπίς μετηλλάσσετο ἀμέσως καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐτίθετο ἄλλη οἷα διδασκάλου δίδοντας τὸ προσῆκον μάθημα εἰς ἀτακτοῦντα παιδιά. Κρυφίνους, εὐλύγιστος, ὀλισθηρὸς, ἀνῆκε κατὰ πάντα εἰς τὴν διπλωματικὴν σχολὴν ἣτις δοξάζει, ὅτι μόνος τῆς γλώσσης προορισμὸς εἶνε τῶν διαλογισμῶν ἢ ἀπόκρυφισ. Τὸ παράδειγμα τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ του Κρίσπη, ὅστις ὑβρίζων φανερὰ τὴν Γαλλίαν καὶ γνωστότατος διὰ τ' ἀντιγαλλικά του φρονήματα ἀπέστειλε συγχρόνως εἰς τὰ γαλλικά φύλλα πρὸ τινος ἐπιστολᾶς ἐνθουσιώδεις ὑπὲρ τῆς Γαλλίας, ἢ ἠδύνατο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ν' ἀκολουθήσῃ καὶ ὁ ἡμέτερος πρεσβευτής. Ἐπόμενον δὲ ἦτο ὅτι τοιαύτας πρεσβείων ἀρχάς, εὐκολον ἦτο νὰ διακριθῇ. Διότι, ἀληθῶς, καὶ εἰς τὸ ἐπὶ Κομμουνδούρου ἑλληνικὸν ζήτημα καὶ εἰς τὸ αἰγυπτιακὸν καὶ εἰς τὸ τελευταῖον βουλγαρικὸν, τὸ πεπρακτοῦν ὑπὸ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἢ ἐνέργεια αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἐπιτυχῆς καὶ ἐπιτηδαιοτάτη. Ἀδιάφορον ἂν ἡμεῖς δὲν τῷ ὀφείλομεν βεβαίως εὐχαριστίας ἐπὶ ταύτῃ! . . .

* *

1 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΙΑΓΑ» — 1

ΘΕΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Α'.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

I

ὦ, πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! . . .

Καὶ ὁ ἐπιμονώτερος τῶν Ἀρχαιολόγων ματαίως θ' ἀνεζήτησι τὸν χρύσειον δόμον καὶ τὰ μαρμαρότευκτα ἀνάκτορα τοῦ Διὸς, τ' ἀνυψούμενα ἄλλοτε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὑψικαρήνου καὶ ἀστερογειτόνος Ὀλύμπου! . . .

Ἦ σιθῶρα σκαπάνη τοῦ πανδαμάτορος Χρόνου κητέριψεν ἐκ θεμελιῶν αὐτὰ, ὡς αἰ σάλπιγγες τῶν Ἑβραίων τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἀπόρθητα τῆς Ἱεριχοῦς τείχη. Νῦν οὐδὲ ἔχνη αὐτῶν ἀπέμειναν. Ὅπου ἄλλοτε τὰ ὑπέρλαμπρα καὶ ὑψιρερῆ ἐνδικαιτήματα τῶν οὐρανόωνων ὑψοῦντο, νῦν εὐρεῖα σκηνὴ ἀπλοῦται, καὶ ὑπ' αὐτὴν, ὡς ἀλήται Ἀθίγγανοι, εἰσι συσσωρευμένοι ὄλοι αἰ ἐκπεσοῦσαι θεότητες τῆς ἀρχαιότητος!

Ἰδοὺ ὁ ὑψιβρεμέτης Ζεὺς κύπτων ὑπὸ τὸ βᾶρος τῶν ἐτῶν κ' ἐντὸς βρεδικοτάτος μελαίνης ἐγκεκροδυλημένος· κἀθηται ἐπὶ ἔδρα καὶ εἰς μὲν τὴν δεξιάν του κρατεῖ δέ-

Ἐνθυμῆσθε μὲ πόσῃ τέχνῃ ἐτυλίχθη εἰς τ' ἀραχνοῦ-φῆ δίχτυα τῶν ἀλλεπαλλήλων διπλωματικῶν διακοινώσεων, τῶν ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τοῦ πρεσβευτικοῦ σώματος συντασσομένων, ἀλλ' ὦν ὁ μαρκήσιος Κουρτοπάσης ὡς δογεῖν εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰς ἐπέδιδε διὰ τοῦ γραμματέως του κόμητος Ρόσση, καὶ πῶς ἔχοντα κῶθη ἔπειτα ὑπὸ τὴν στοιβάδα τῶν τελεσιγράφων καὶ τῶν ὑστερογράφων καὶ τῶν ὑπερωστατοτελεσιγράφων (ἢ τελεσιγραφωτάτων), ὡς τὰ μετέφρασε τότε ὁ μακαρίτης Χρόιος Ἀθηῶν) ὁ ἀφελῆς γορτύνιος διπλωμάτης ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἢ καὶ τοὺς παίξει πρὸς μεγάλην θυμηδίαν τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθους αὐτοὺς τοὺς κουτόφραγκους; Χωρὶς νὰ ἐξάπτηται καὶ νὰ βαναυσολογῇ ὡς ὁ ἄξιστος βρεττανὸς συνάδελφός του, ὁ σὲ Ὀράτιος Ρούμβολδ (encore uno étoile qui file . . .) ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸν ἀξίτιμον κύριον Θεόδωρον Δηληγιάννην, διεύθυνε τοιοῦτοτρόπως τὴν ἔλλην διπλωματικὴν ἐκείνην ἐκστρατεῖαν, ὥστε ὁ ἄνω εἰρημένος κύριος νὰ περιέλθῃ, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ὁ Κουρτοπάσης ὑπῆρξε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅτι ἀκριβῶς καὶ κυριολεκτικῶς ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ μονόχειρος ὑπουργοῦ του τῶν ἐξωτερικῶν, τοῦ κόμητος Ροβιλάν. Μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀκριθείας καὶ προσοχῆς ἐξετέλει πάσας τὰς ὁδηγίας ἐκείνου, προσθέτων μάλιστα ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῶν καὶ ὁσιν τιὰ ἰδίως κακεντρεχείας. Μεταξὺ τῶν δύο ἄλλων συναδέλφων του οἵτινες ἐπαιζαν ἐπίσης ἐνεργὸν πρόσωπον ἐν τῇ περιστάσει ἐκείνῃ τοῦ συμπαθοῦς πλατωνικοῦ μεσάζοντος Δέ-Μουῦ, ὅστις ἐπεχειρεῖ νὰ συμβιβάσῃ τ' ἀσυμβίβαστα, καὶ τοῦ παραφόρου Αἴαντος Μαστιγοφόρου-Ρούμβολδ, ὅστις προσεπάθει νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα εἰς τὰ ἀκραξυλκοπῶν ἐν ἀνάγκῃ τὸν ἔλληνα πρωθυπουργόν, ὁ ἰταλὸς ἐπαιζε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰάγου, προβλέπων τὸ ἀποθησόμενον, μὴ ζητῶν νὰ

σημν . . . πυραύλων, ἀφοῦ οἴμοι! τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ἀφήρπασεν ἀπ' αὐτοῦ ἢ μέγαιρα ἐπιστήμη καὶ τοὺς ἐχάρισεν εἰς τὰ νέφη, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς του στηρίζει περιαλγῆ τὴν κεφαλὴν του καὶ φαίνεται ὡσεὶ ἀποτεινὸν ἐ-αυτῷ τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ:

Δυστυχῆ, παρηγορία
μόνη σοῦμεινε νὰ λῆς
περασμένα μεγαλεῖα
καὶ διηγῶντάς τα νὰ κλαῖς!

Αἱ ἥρεμοι ὄφρυς του, αἵτινες ἄλλοτε ἐπινεύουσαι ἐποίουν τὸν Ὀλυμπον τρέμειν κ' ἐνέσπειρον τὸν τρόμον ἐπὶ θνητοὺς καὶ ἀθανάτους, οἱ ἐσβεσμένοι γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ του, αἱ κοίλαι καὶ κᾶτωχοι παρειαί του, ἡ γυμνὴ τριχῶν κεφαλὴ του, ἡ μακρὰ χιονώδης γενειάς του ἢ μέχρι τοῦ ὀμφοῦ σχεδὸν ἀκτένιστος φθάνουσα, καὶ μαρτυροῦσα οἰονεὶ ὅτι ἑκατοντάδας αἰῶνων ἔχει νὰ αἰσθανθῇ τὸ θῶπευμα τῆς ψαλίδος τοῦ κουρέως, καὶ τὰ στεῖρα μειδιάματος χεῖλη του, ἐμφαίνουσι τὴν ψυχικὴν δίνην καὶ τὴν σωματικὴν ἐξάντλησίν του καὶ διακηρύττουσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Δευκαλίωνος, ὅτι δύνανται πλέον ἀφόβως νὰ ταξειδεύωσι μακρὰν τῆς συζυγικῆς κοίτης καὶ ν' ἀφῆνωσι τὰς θυγατέρας των νὰ πλανῶνται μόναι ἀνὰ τὰ ἄλλα, ἀφοῦ ὁ Ζεὺς, ἡ φοβερά μάστιξ τοῦ γυναικείου φύλου, ἔχει φθάσει ἤδη εἰς τὸ κρίσιμον ἐκεῖνο ὄριον τῆς

τὸ ἐπιταχύνῃ διὰ βιαίων κινήματων, ὀδηγῶν δὲ πρὸς αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Καὶ ἔχαιρεν ἐπὶ τούτῳ, ἔχαιρε διὰ τὸν ῥόλον ὃν ἔπαιζεν, ἔχαιρε διὰ τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ ἐγνωσμένῳ μισελληνισμῷ του, τὸν ὁποῖον ἄλλως τε δὲν ἐπεχειρεῖ καὶ νὰ κρύπτῃ. Εἶτε ἐνώπιον ξένων εἶτε ἐνώπιον ἡμετέρων δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ ἐκφράζῃ τὰς περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος δυσμενεῖς γνώμας του καὶ τὰς περὶ τοῦ ἀβεβλίου αὐτῆς μέλλοντος ἰδέας του, ὅπερ ἐνίοτε τῷ ἐπέφερον—ἂν καὶ ὄχι τὸσον συχνὰ ὅσον ἔπρεπε—μερικὰ désagrémens. Ἐν ἀξιωμαθόνειτον τοιοῦτο ἐδοκίμασε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ αἰγυπτιακοῦ ζητήματος, ὅτε συναντήσας κάτωθεν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν τὸν ἐδῶ εὐρισκόμενον τότε κ. Γεννάδιον (τὸν γνωστὸν original ἡμέτερον ἐν Λονδίῳ ἐπιτετραμμένον, τὸν ἀντὶ φράκου φοροῦντα φουστάνελλαν κατὰ τὰς ἐπισήμους ὑποδοχὰς τῆς Ἀνάσσης) εἶπε πρὸς αὐτόν: — « Πάξιον ἀνοησίαις κάμνετε σεῖς οἱ Ἕλληνες . . . — « Αὐτὸ λέγω κ' ἐγὼ, τῷ ἀπήντησεν ὁ κ. Γεννάδιος· καὶ πρὸ πάντων τὴν μεγαλειτέρην ἀπὸ ὅλας, ν' ἀκούωμεν τὰς συμβουλάς τῶν φίλων μας μεγάλων καὶ μικρῶν δυνάμεων. »

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ὁ τε μισελληνισμὸς αὐτοῦ καὶ ἡ εἰς τόσα ζητήματα ἀπεικταία δι' ἡμᾶς ἐργασία του οὐδὲν ἐπέδρων ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν αὐτοῦ σχέσεων. Ἐν ταῖς ἀριστοκρατικαῖς ἡμῶν αἰθούσαις ἦτο ἴσως ὁ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος ἐξ ὅλων τῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Χωρὶς βεβαίως νὰ δύναται νὰ διεκδικήσῃ σπουδαίως τὰ σκῆπτρα τῆς distinction, ἐν τούτοις ἐθιζάμβευεν ἀνά τὰ σαλόνια τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων καὶ τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας χάρις εἰς τὸν εὐστροφον καὶ εὐκολον αὐτοῦ χαρακτῆρα, ἔχαρακτῆρα μεσημβρινόν, τὸσφ ἀνάλογον πρὸς

ἡλικίας, καθ' ὃ καὶ πρὸ γυμνῆς Ἀφροδίτης ἀποστρέφει τις τὸ πρόσωπον!

Μακροσκελὴς τράπεζα διὰ πρασίνης ἐρέας κεκαλυμμένη καὶ ὁμοία τῇ τῶν δικαστηρίων, ἐκτείνεται πρὸ αὐτοῦ· ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶναι ἀτάκτως ἐρριμένα, χάρτης, γραφίδες, μελανοδοχεῖα καὶ ὑπερμεγέθης κώδων καὶ ὀπισθεν αὐτῆς τοποθετημένα κατὰ σειρὰν ἐννέα ἔδρα.

Ὁ Ζεὺς κατέχει τὴν τιμητικὴν θέσιν· δεξιᾷ του κάθεται ὁ Πλούτων ἐν ἐπισήμῳ στολῇ ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀριστερᾷ του ὁ Ποσειδῶν ἐν μεγάλῃ στολῇ ναυάρχου. Τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Πλούτωνος θέσιν κατέχει ὁ Ἄρης ἐν στολῇ ὑποστρατήγου τοῦ πυροβολικοῦ ἢς ὁ θώραξ ἀκτινοβολεῖ ἐκ παρασῆμων διαφόρων ἐθνικοτήτων· δεξιᾷ του κάθεται ἡ γεροντοκόρη Παλλὰς Ἀθηναῖα καὶ μετ' αὐτὴν ὁ Μῶμος τέλειος λιμοκοντόρος μὲ ὀρθὰ φωνὰ καὶ ζακὲ à la dernière mode· ἀριστερᾷ τοῦ Ποσειδῶνος κάθεται ὁ Ἡρακλῆς μὲ βλοῦζαν κυανὴν καὶ μὲ χεῖρας καὶ πρόσωπον καταμαυρισμένα ἐξ ἀσβόλης· μετ' αὐτόν ἡ ποτνία Ἡρα, τύπος γραίας φιλαρέσκου, καὶ μετ' αὐτὴν μένει ἔδρα τις κενή.

Οἱ θεοὶ μένου ἀσκεπεῖς ἐκτὸς τοῦ Διὸς ὅστις ἐνοχλεῖται ὑπὸ μικρᾶς κυνάγχης καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκάζεται νὰ ἔχη κεκαλυμμένη τὴν κεφαλὴν του διὰ λευκοῦ νυκτικοῦ σκούφου.

Τὸ κλάκ τοῦ Διὸς, ἡ μήτρα τοῦ Πλούτωνος, ὁ ἐργατι-

τὸν ἰδικόν μας! Ἡ οἰκειότης δὲν ἦτο δύσκολος μὲ αὐτόν. Διὰ πολλοὺς τῶν παρ' ἡμῶν εἰκῶν δὲν ἦτο οὔτε ὁ πρεσβευτῆς τῆς Ἰταλίας, οὔτε ὁ κύριος Κουρτοπάσσης, ἀλλὰ le marquis, le cher marquis, ὅστις πολλάκις εἶχεν ἐν τῷ οἴκῳ περισσότερα δικαιώματα καὶ αὐτοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου. . . . Τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ carnet θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως γεμάτον ἀπὸ ὀνόματα προσφιλῆ καὶ ἀνακνήτεις εὐαρέστους. Καὶ ἴσως ἀναγινώσκων αὐτὸ ποτὲ, μικρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἐν μεγάλῃ τινὶ πρωτευούσῃ, ἴσως αἰσθανθῆ ὅτι κακὰ ἔκαμνε νὰ μὴ ἀγαπᾷ ὀλίγω περισσότερον τὸν ἀπλοῦς λαόν καὶ τὴν μικρὰν πόλιν ἐν ἧ τῷ ἐδίδοτο τόση σημασία, ἣτις ἀμφίβολον ἂν θὰ τῷ δοθῆ ἄλλοῦ που, ἐν ἧ τὸσον εὐκολοὶ ἦσαν καὶ οἱ διπλωματικοὶ θρίαμβοι καὶ αἱ κατακτήσεις καρδιῶν, ἐν ἧ ὑπῆρχον τόσοι μωροὶ πολιτικοὶ καὶ τόσοι συγκαταβραχτικοὶ σύζυγοι! . . .

Ἄλλὰ καὶ εἰς τῆς ἀθηναϊκῆς chronique τὸ carnet θὰ ἠδύναντο νὰ σημειωθῶσι πολλὰ ἐπεισόδια καὶ ἀνέκδοτα, τῶν ὁποίων ὁ μαρκήσιος ἔγεινεν ἀφορμὴ καὶ ἤρωσ κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς μεταξὺ ἡμῶν διαμονῆς του. Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν δὲν λέγονται—ἢ μᾶλλον λέγονται ἀλλὰ δὲν γράφονται. Ἐν ἐκ τῶν γραφομένων εἶνε καὶ ἡ γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς δημοσιογραφικοὺς κύκλους γάρσα ἣν ὁ σκανδαλιχρῆς μαρκήσιος ἔκαμνε εἰς τὸν γραμματέα του, τὸν συμπαθῆ ξανθὸν κόμητα Ρόσσην, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν τελεσιγράφων. Ὡς γνωστὸν ὁ ξανθὸς γραμματεὺς ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ ἐπιδίδων ὅλα τὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην καὶ κατέβαλλεν ἀληθῆ λύσσαν περὶ τὴν κταδιώξιν καὶ ἀνεύρεσιν αὐτοῦ ὅπως τοῦ τὰ ἐπιδώσῃ, ἰχνηλατῶν αὐτὸν μέχρι καὶ τῶν ἀποκρυφτερότερων μυθῶν τῆς οἰκίας του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ξανθὸς διπλωματιδεὺς ἦτο

κὸς σκούφος τοῦ Ἡρακλῆτος, ὁ τρίκωχος πῖλος τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ πιλίχιον τοῦ Ἄρεως, ἡ ρεπούπλικά τοῦ Μῶμου καὶ οἱ πῖλοι τῶν κυριῶν, εἶναι ἐρριμμένοι ἐπὶ τῆς τραπέζης.

II

Τοιαύτη ἡ τάξις τῶν ἐπὶ τῶν ἐδρῶν καθημένων.

Τὸν λοιπὸν τῆς σκηνῆς χώρον, καταπληροῦσθαι μῆνος θεῶν καὶ ἡμιθέων, οἵτινες φωνάζουν, ἄλουν, γελοῦν καὶ ἀδιακόπως δροσίζουν τὸν λάρυγγά των μὲ οὖζο, τὸ ὁποῖον προσφέρει αὐτοῖς, ἐντὸς ποτηρίου ἐκ λευκοσιδήρου, ὁ Γανυμήδης· οἱ κύριοι εἶναι ὅλοι en frac καὶ αἱ κυριαὶ décolletées, ἐνδεδυμένοι ὅλοι καὶ ὅλαι κατὰ τὸ τελευταῖον γαυροῦν τῶν Παρισίων.

Πόθεν προμηθεύονται τὰς καινουργεῖς ἐνδυμασίας των οἱ κύριοι οὗτοι καὶ τίς παρισινὴ μοδίστα καλλιτεχνεῖ τοὺς κομψοὺς στολισμοὺς τῶν κυριῶν, ἐνῶ οὔτε ὁ κύριος Μορίτσης, οὔτε ἡ Madame Auvray ἔλαβόν ποτε τοιαύτας παραγγελίας; αἶ, περὶ αὐτοῦ τοῦ ὑπερφυσικοῦ αἰνίγματος, ἄς ὀμιλήσῃ πλέον καὶ ὁ κύριος Ἐρμῆς, ὅστις ἰστάμενος πρὸ τῆς τραπέζης καὶ τοὺς πάντας ἐπιτηρῶν, φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνηρτημένῃ πινακίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναγινώσκονται αἱ ἀκόλουθοι πολυσημαντοὶ λέξεις:

ΕΡΜΗΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ.

ΙΣΧΥΣ ΜΟΥ Η ΔΕΙΞΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ ΜΟΥ.

καὶ ἀρκετὰ ἀστείου ἐξωτερικοῦ, μὲ τὸ monocle πάντοτε, μὲ ὑψηλὸν πῖλον πάντοτε, ποδηλατοδρομῶν εἰς ἐπίμετρον συχνότατα πρὸς ταχυτέραν ἐπίδοσιν τῶν διακοινώσεων, ἤρχισε δὲ νὰ γίνεται τύπικος ἀθηναϊκός, μίαν γελοιογραφικὴ ἑφημερίς ἔκρινε καλὸν νὰ ἀφιερῶσθε μερικὰς σελίδας τῆς εἰς τὴν ἀναπαράστασίν του ὑπὸ διαφόρους τίτλους.

Καὶ αἱ μὲν Ἀθηναὶ ἐγέλασαν ὅλαι, ἀλλ' ὁ μαρκεσίσιος ἤθελε νὰ γελάσῃ περισσότερον καὶ σοῦ πείθει τὸν ἀτυχεῖν νεόν ὅτι τὸν γελοιογραφοῦν ὄχι διότι ἐπιδίδει νυκτός καὶ ἡμέρας διακοινώσεις καὶ τελεσίγραφα ἀλλὰ διότι ἐν ἡξέυρει καὶ γὰρ ἰλικὰ καὶ ὅτι ἂν δὲν παύσουν νὰ τὸν γελοιογραφοῦν ὅα ἀναγκασθῆ νὰ γράψῃ εἰς τὴν Ρώμην νὰ τὸν παύσουν καὶ σοῦ ἀναγκάζει τὸν καυμένον τὸν Ρόσσην ν' ἀποστείλῃ ἔκτακτον ἀπεσταλμένον καὶ πληρεξούσιον ὑπουργὸν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐν λόγῳ γελοιογραφικῆς ἑφημερίδος τὸν Σάββαν τῆς «Μεγάλης Βρετανίας» νὰ παρακαλέσῃ νὰ μὴ τὸν γελοιογραφήσουν πλέον διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν θέσιν του! . . .

Καὶ ἐν ἄλλο ὅπερ μοὶ διηγεῖτο αὐτόπτης φίλος μου καὶ οὐτινος σκηνὴ μὲν τὸ Φάληρον, πρόσωπα δὲ ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος καὶ ὁ μαρκεσίσιος. Ὁ σύζυγος ἀποβλέπων πρὸς τὸ πέλαγος καὶ τίς οἶδε τί διαλογιζόμενος, ἡ σύζυγος στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ μαρκεσίσιου, σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, παρειᾶν πρὸς παρειᾶν, καὶ κάμνουσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς πρὸς τὸν ἀρηρημένον καὶ ρεμβάζοντα σύζυγον τὸ γνωστὸν διὰ τῶν πέντε δακτύλων ὀριζοντίως ἐπὶ τῆς ῥινὸς κινουμένων εἰρωνικῶν σχῆμα . . .

Ἐίχομεν λοιπὸν ἄδικον ^{*}χαρκτηρίσαντες αὐτὸν ἀθηναϊκὴν φυσιογνωμίαν; Καὶ δὲν ὅα εἶνε πράγματι μίαν στέρησις διὰ τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ βλέπουν πλέον τὸν ὑπέροχον μύτον του καὶ τὸ τρογγύλον μονύελόν του, ἀ-

Μάλιστα, μερικὰ καὶ γλῶσσαι μεταξὺ τῶν θεῶν διχιδίδουν ὅτι αὐτὸς προμηθεύει καὶ τὰ παράσημα εἰς τὸν Ἄρην!

Οἱ θεοὶ, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, ἔχουν γηράσει κατὰ διπλάσια τοῦλάχιστον ἔτη, κ' ἐξ ὅλων μόνον ὁ Ἑρμῆς, ὁ Γανυμήδης καὶ ὁ Μῶμος, διατηροῦσι τὴν ἀρχαίαν ζωηρότητα καὶ τὸ νεανικὸν σφρίγγος των.

Ὅσῳ οἱ λοιποὶ θεοὶ εἰσὶν εὐθυμοὶ τὸσῳ οἱ ἐπὶ τῶν ἐδρῶν καθήμενοι φαίνονται κατηρεῖς καὶ σκεπτικοὶ, ἐξαιρουμένου πάντοτε τοῦ Μῶμου, τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν δὲν τοῦ καίγεται, ἀλλ' εἶναι καθ' ὑπερβολὴν εὐθυμος, πίνει ἀδίκως οἶνον καὶ ἐκσφενδονίζει, ὡς μυδράλλια, σκώμματα ἐγγικτικὰ καθ' ὅλων ἴσα ἴσα τὴν στιγμὴν ταύτην φωνεῖ πρὸς τὸν Γανυμήδην:

— ΠΑΡΘΕΝ! νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν!

— Περὶδρομος! τῷ ἀπαντᾷ ὁ Ἑρμῆς, στρεφόμενος πρὸς αὐτόν οἰκονομήσου τώρα μὲ τὸ οἶνον καὶ μ' αὐτὸ τὸ κόκκαλο! . . . δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς, καλὸ τυχε, πῶς τὸ μοναστήρι δὲν βγάζει πλεῖα;

— Ἔτσι αἱ; τότε, φέρε μου, Γανυμήδη μου, πουλάκι μου . . .

— Ἄς λείψουν, παρακαλῶ, ἡ τρυφερότητες μὲ τὸ παιδί, κύριε Μῶμε! παρατηρεῖ μετὰ σοβαρότητος εἰς αὐτὸν ὁ Ζεὺς.

— Μὲ τὸ pardon, παππούλη μου! . . . ἐλησμόνησα

φοῦ ἐπὶ τὸσα ἔτη τὰ ἔβλεπον ὡς ἀνήκοντα εἰς προσωπικότητα ἣτις δὲν ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ λείψῃ ἐξ Ἀθηνῶν;

Καὶ ἐν τούτοις φεύγει, φεύγει . . .

Addio, caro Courtopassi! addio, carissimo! Μὲ ὅλον σου τὸν μισελληνισμόν, μ' ὅλας τὰς δυσχρεσκείας ἀς μᾶς ἐπροξένησες, μ' ὅλας τὰς ἀφορμὰς ἀς ὅα ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἐναντίον σου, σὲ ἀποχωριζόμεθα μετὰ λύπης! Ὑπαγ: τὸ καλόν! Δὲν μνησικακοῦμεν κατὰ σοῦ, ὄχι, ὦ Κουρτοπάσση! Καὶ ἡ λύπη ἡμῶν αὐξάνει ὅσῳ ἀναλογιζόμεθα ὅτι ὁ διάδοχός σου, καὶ ἰκανώτερος καὶ εὐφρύτερος κατὰ πολὺ σοῦ καὶ ἂν εἶνε, δὲν ὅα δυνηθῆ ποτὲ νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῦλάχιστον ὑφ' ἣν ἐπεχειρήσαμεν νὰ σὲ σκιαγραφήσωμεν ἀτελῶς ἀνωτέρω . . . Αἱ μόναι πληροφορίαι ἀς ἔχομεν περὶ αὐτοῦ μέγρι τοῦδε εἶνε ὅτι ὀνομάζεται Fè d'Ostiniani, ὅτι ἔχει εἰκοσιπενταετίδα κόρην καὶ ὅτι εἶνε γαλός . . . Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶνε, δὲν ὅα κατορθώσῃ βεβαίως νὰ γείνη ὁ χωλός . . . διάβολος τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τοῦ ὁποίου σὺ ἦσο ἀληθῶς ὁ Ἀσμοδαῖος, καίτοι ἔχων ἀκεραίους ἀμφοτέρους τοὺς πόδας . . .

Addio, caro!

ΚΟΘΟΡΝΟΣ.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ . . . ΞΑΝΑΚΤΙΖΕΤΑΙ!

Περὶ τῆς Πηνελόπης διηγεῖται ἡ ἱστορία ὅτι διαρκούσης τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου τῆς τὴν μὲν ἡμέραν ἐξηκολούθει ὑφαινίοντα τὸν ἴστον, τὴν δὲ νύκτα κατέστρεψε τὸ συντελεσθὲν τμήμα, διὰ νὰ μὴ συμπληρωθῆ ποτὲ τὸ ἔργον. Ἡ Πηνελόπη ὅμως ἦτο σύζυγος τοῦ Ὀδυσσεῦς. Ἦθελε νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ἐνοχλητικὸς μνηστήρας καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ στρατήγημα τοῦτο, ὑποσχομένη νὰ προ-

πῶς τῆς ἔχετε μονοπώλιον τῆς τρυφερότητες! . . . φέρε μου τότε, Γανυμήδη, τὸ ποτήρι καὶ τὸ κόκκαλο! ἄ, μπράβο!

Καὶ ὑψῶν τὸ ποτήριον, ῥοῦᾶ ἀπνευστὶ αὐτὸ, κροταλίζων μετὰ τοῦτο ἠδονικῶς τὴν γλῶσσάν του καὶ ἄδων:

Κρέμετ' ἡ καπότα ἔστην ἀλυγαρὰ
ντέρτι καὶ μαράκι κ' ἀναπαραῖα!

καὶ οἱ θεοὶ ἐν χορῷ ἐπαναλαμβάνουσι τὸ ᾄσμα.

III

Ἀπὸ ὄρθρου βαθέως, ὁ διαγγελεὺς τοῦ Διὸς Ἑρμῆς, διατρέχων τὰς κρύπτας καὶ τὰ σπήλαια, ὅπου ἐκρύπτοντο οἱ θεοὶ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, παρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς νὰ παρευρεθῶσιν ἐν μεγάλῃ στολῇ τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου ὑψοῦται ἡ σκηνὴ τοῦ Διὸς, ὅπως δικάσωσιν ἀναφευῖσάν τινα διαφορὰν μεταξὺ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἑρῶτος· οἱ δὲ Θεοὶ, ὑπακούοντες εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Διὸς, ἡ μάλλον, δελεαζόμενοι ὑπὸ τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἑρμοῦ «ὅτι ὅα ὑπάρχη καὶ ἄφθονον οἶνον ἐσπευδὸν προθύμως, καὶ πρὸ τῆς ὥρας μάλιστα, εἰς τὸν ὀρισθέντα τόπον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΝΕΣΣΕΛΡΟΔ

βῆ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ δευτέρου τῆς συζύγου, εὐθὺς ἄμικ περατωθῆ ὁ ἰστός.

Ἄλλὰ τίνα λόγον ἔχει ἡ Πηνελόπη Ἐπιτροπῇ τῶν Ὀλυμπίων νὰ κτίζῃ καὶ νὰ κρημνίσῃ τὸν περίβολον τοῦ Ζαπτείου ; Τίνος Ὀδυσσεὺς τὴν ἐπάνοδον ἀναμένει ;

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀναγκασθῆ, οὐχὶ νὰ κρημνίσῃ βεβήτως, ἀλλὰ νὰ ἀνασκύψῃ καὶ τὸν κῆπον μετ' ὀλίγον καὶ νὰ μεταφυτεύσῃ τὰ δένδρα, διότι ἐξ ἀρχῆς δὲν ἔγεινε χωροστάθμισις, διότι δὲν ἰσοπεδώθη τοῦλάχιστον προχείρως τὸ μέρος ἐκεῖνο ὥστε νὰ προσδιορισθῆ ἡ κλίσις τοῦ ἐδάφους.

Ἡ φιλοκαλία τῆς Ἐπιτροπῆς ἐξεδηλώθη εἰς τὴν ἀνεγερσιν τῆς κλιμακωτῆς ἐκείνης μάνδρας, ἣτις μετὰ τῶν ξυλίνων τῆς κιγκλίδων ἐκάλυπτεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν θέαν τοῦ Ζαπτείου.

Εὐτύχημα ὅτι ἀνεκαλύφθη ἄλλο σφάλμα διὰ νὰ κρημνισθῆ ὁ περίβολος ἐκεῖνος, ὁ λίαν ἀγροτικός. Ἄλλ' ἂν πρόκειται νὰ ἐγερθῆ παρομοίᾳ μάνδρα κάλλιον νὰ μὴ ἐγερθῆ ποτέ !

Ἐπιπέτομεν ὅτι θὰ ἔχη φύλακας ὁ κῆπος καὶ τὸ μέγαρον. Ἡ μάνδρα εἶνε ἀναχρονισμός. Ἀντὶ ταύτης ἂς προτιμῆσῃσι κομψότερον τι λίθινον κρηπίδωμα μετὰ σιδηρῶν κιγκλίδων ἢ ἀντὶ τούτου ἂς περικλείσῃσι κάλλιον τὸν κῆπον διὰ σειρᾶς κιονίων συνθεομένων διὰ στερεῶν σιδηρῶν ῥάβδων ὀριζοντίως θεθειμένων καὶ ἂς εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ εἶνε ὁ κάλλιστος περίβολος, ὅστις οὔτε τοῦ Ζαπτείου οὔτε τοῦ κήπου τὴν θέαν θὰ ἀποκλείῃ. Ἄλλ' ἂς μὴ ἐπιμένωσιν εἰς τὰ μανδρώματα διὰ νὰ μὴ ἀπατῶνται καὶ οἱ ξένοι νομίζοντες ὅτι ἐκεῖ εἶνε τὸ νεκροταφεῖον.

Mam' zelle Nitouche.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Τὴν ὥρα ποῦ γεννηθῶσιν φτωχὸς, φτωχὸς σι' ἀχοῦρι
Κι' ἀστέρι στὰ οὐράνια τῆ δόξα σου μνηοῦσε,
Ἡ Προδοσιὰ, μὲ κίτρινη κ' ἀραχνασμένη μούρη,
Νὰ μεγαλώσῃς μοναχὰ, Χριστέ μου, καρτεροῦσε.

Κ' ἐφύτρεψε κ' ἐπότιζε τὸ δέντρο τοῦ σταυροῦ σου
Ἀφ' τῆ χολῆ τῆς τὴν πικρῆ, νὰ σώσῃ, νὰ θεριέψῃ,
Κι' ἀφ' τὰ κλαδιά του τὸ σταυρὸ μὰ μέρα νὰ κλαδέψῃ,
Ὅχιὰ φαρμακοπότιστη τοῦ θεϊκοῦ κορμιοῦ σου! . . .

Ἔτσι, μαζὴ μὲ τὸν ἀνθὸ, κ' ἡ κάμπια ξεμυτίζει,
Τὴν πρώτη πρώτη ἄνοιξι ἡ παγωνιά ζηλεύει,
Ἀξάφνου μαῦρο σύννεφο καὶ τὴν ἀγρῆ μαυρίζει,
Καὶ τῆς ἀγάπης τὸ φιλὶ ὁ φθόνος φαρμακεύει !

ΦΡΕΑΝΤΑΗΣ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Δὲν μποροῦν νὰ δείρουν τὸ γάϊδαρο καὶ θέρουν τὸ σαμάρι. — Χειροπιαστὴ ἦτο ἡ ὑπόθεσις τῆς κλοπῆς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου καὶ ὅμως ἡ ἀρμολία ἀρχὴ ἐράνη καὶ φαίνεται ὡσεὶ παίζουσα τὴν τυφλομυῖγα μὲ τοὺς κλέπτας. Ἔδесе μάλιστα μόνη τὰ μάτια τῆς καὶ ξαμόνει τὰ χέρια εἰς τὰ τυφλὰ νὰ πιάσῃ ἐκείνους ποῦ τὴν κοροϊδεύουν μ' αὐτὴν τὴν ἐκουσίαν τυφλωσίαν τῆς. Ἡ φοῦρκα τῆς τώρα ἐξέσπασε κατὰ τῶν πε-

ρισωθέντων νομισμάτων τοῦ Μουσείου καὶ τί νομίζετε ὅτι ἀπεφάσισεν ; Ἀπεφάσισε νὰ τὰ καρφώσῃ ἐντὸς κιβωτίων καὶ νὰ τὰ παραχώσῃ βαθεῖα, βαθεῖα εἰς ἀνήλια ὑπόγεια, μακρὰν παντός ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ, πάσης ἀνθρωπίνης χειρὸς ἀπαγορεύουσα καὶ εἰς τὸ φῶς ἀκόμη νὰ τὰ βλέπῃ ! Ἐπειδὴ δὲ τὰ περιέχοντα τὰ λείψανα ταῦτα φέρετρα θὰ ταφῶσιν εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον λόγος ὑπάρξεως ἐφόρων καὶ γραμματέων Νομισματικοῦ Μουσείου ἀνευ νομισμάτων καὶ βεβαίως δὲν θὰ ἐπιτραπῆ νὰ ἐξακολουθῶσιν ὑπάρχουσαι τοιαῦται θέσεις ὡς sinecures. Ἐὰν παρόμοιον μέτρον ἐρημοῖζετο καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων ἐθνικῶν εἰς λαοποδυσίαν ὑποκειμένων καὶ ἐκτεθειμένων, θὰ προέκυπτε ἰκανὴ οἰκονομία, ἰκανὸν κέρδος ὑπὲρ τοῦ ἰσοζυγίου, ἀκαί, καθ' ἃ τινες φρονοῦσι, τὸ κέρδος θὰ ἦτο μεγαλύτερον, ἂν, ἀντὶ τῶν ἀψύγων ἐκαρφόνοτο ἐντὸς κιβωτίων τὰ τὴν φύλαξιν αὐτῶν ἐπιτετραμμένα ἔμψυχα. Δὲν ἐννοοῦσι δὲ πολλοὶ πῶς εἰς φρουρὰς φυλακῶν, φέρ' εἰπεῖν, τιμωρεῖται ὡς ἀπεύθυνος, ἐν περιπτώσει ἀποδράσεως ἐνός τῶν ὑπ' αὐτοῦ φυλασσομένων, οἱ δὲ φρουροὶ οὐχὶ ἐγκληματιῶν ἢ κακούργων, ἀλλὰ μιᾶς ἐθνικῆς ἡμῶν δόξης, θεωροῦνται οἰκνεὶ ἀνεύθυνου ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ αὐτῆς, ὡς ἂν ἦσαν συνταγματικοὶ βασιλεῖς ! . . .

Τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς. — Ἐπρεπε νὰ εὐρεθῆ εἰς Εἰσαγγελεὺς διὰ νὰ κατηγορήσῃ πάντων ἡμῶν ἐπὶ ἀσεβεῖ ἀδιαφορίᾳ, ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ κατὰ τοῦ ἱεροῦ τόπου ὅστις λέγεται τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς καὶ ἐγένετο μάρτυς ἐνός τῶν ἠρωϊκωτέρων κατορθωμάτων τῆς μεγάλης τοῦ 21 γενεᾶς ! Ὁ κ. Κυργούσιος ἐταράχθη σφόδρα ἰδὼν ἰδίους ὄμμασιν ὅτι ἐπηπειλεῖτο ἐντελῆς ἐξαφάνισις τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου καὶ ἔρρηξε διὰ τοῦ τούτου κραυγὴν ἄλλους πατριωτικὴν ὑπὲρ διασώσεως τοῦ Χανιοῦ τῆς Γραβιάς ἐξ ἀφύκτου καταστροφῆς. Ὁ δὲ νομάρχης Ἀττικῆς κ. Παπαηλιόπουλος, ὅστις ἐξ Ἀμφίσης κατὰγεται καὶ ἰστορὶον ἔχει οἰκογενειακὴν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καθὼς λέγει ἡ Νέα Ἐφημερίς, ἠτήσατο τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ ὑπουργείου ὅπως σταλῆ μηχανικός καὶ χαράξῃ πλατεῖαν εὐρυτάτην πέριξ τοῦ Χανιοῦ, δι' ἐράνου δὲ ἀνεγερθῆ ἢ περιπραχθῆ ὁ κατερειπώμενος ἤδη ἐκ πλίνθων περίβολος τοῦ χανιοῦ. «Συνδρομαὶ εἰσὶ δεκταὶ, ὅσα ἐλάχισται προσθέτει ἡ Νοτὰ, παρὰ τῷ κ. Παπαηλιόπουλῳ ἐν τῇ νομαρχίᾳ.» Ἄ ! ποῦ εἶσαι ψυχὴ τοῦ Ὀδυσσεὺς ! Ποῦ εἶσαι ψυχὴ τοῦ ψάλτου αὐτοῦ, ψυχὴ τοῦ Ζαλοκώστα !

Τ' ὠνευρεῦσθε ποτὲ ὅτι μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τοῦ σήμερον βανδαλισμοῦ ἡμῶν ἐν τοιοῦτον δόξης μνημεῖον θ' ἀπηγεῖτο . . . ῥεγενές ;

Μία ἔτι γενναία προῆξις τοῦ κ. Μιχαὴλ Ἰκάτα μπαλῆ. — Ὁ τόσον εὐρύς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἀγαθοεργίαν ἐν μεγάλῳ ἐνασκῶν ἡμέτερος συμπολίτης καὶ κοσμοπολίτης Μιχαὴλ Κατσίμπαλης ἐδωρῆσατο τῷ δῆμῳ καὶ τῷ ναφ' τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, εἴκοσι χιλιάδας δραχμῶν ἂς εἶχε λαμβάνειν. Μία τοιαύτη γενναϊκὴ δωρεὰ ἐκ μέρους τοῦ λαοφιλοῦς ἀνδρός δὲν ἐκπλήττει βεβαίως, διότι μᾶς ἔχει συνηθίσει τόσον εἰς μεγάλα φιλανθρωπικὰ ἔργα, ὥστε κατήνησε νὰ τὸν φανταζώμεθα ἄλλον Ῥότσιλδ ἢ Βάνδερμπιλτ, ἐνῶ εἶναι καὶ αὐτὸς ἐργάτης τοῦ λαοῦ, διὰ τῆς ἀκαμάτου ἐργασίας του κερδαίνων τὸ χρῆμα, οὐ γινώσκει τοσοῦτον καλὴν νὰ κάμνῃ χρῆσιν.

Πέντε χιλιάδες κεφαλών δια μίαν ! — Μ' όλον τὸν πρωϊνὸν τούρτουραν τῆς Δευτέρας, πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι ἔτρεξαν εἰς τοῦ Θεοσείου τὴν πλατείαν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐκεῖ θὰ γείνη καὶ ἄλλη καρατόμησις, θυμωμένοι καὶ πεισμωμένοι οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν, διότι τοὺς εἶχε γελάσει ἡ τοῦ Ξηραδάκη ἐκείνη ἱερσικρυφίως ἐκτελεσθεῖσα. Ἄλλοι πάλιν εἰς τοὺς Στύλους καὶ ἄλλοι εἰς τὸ Πολύγωνον, διότι δὲν ἦτο βέβαιος ὁ κόσμος ποῦ θὰ σφάξῃ ἡ λαιμητόμος. Μόνα δὲ τὰ παρὰ τὸ Θεοσεῖον καὶ ἀλλαχοῦ καφεῖα ἔμειναν θετικῶς πληροφορημένα περὶ τῆς κρατομήσεως ἱκανῶν χαλκίνων Γεωργίων.

Αἱ Πάτριαι πνίγονται ! — Αἱ Πάτριαι πνίγονται ! Αἱ Πάτριαι ναυαγοῦν . . . ἐντὸς τοῦ λιμένος ! . . . Τὴν Κυριακὴν ἐνῶ ἡμεῖς οἱ Συβαρῖται Ἀθηναῖοι ἐδῶ παρεπνοῦμεθα κατὰ τοῦ ψύχου; καὶ ἠγανακτοῦμεν διότι δὲν ἀνέκρουεν ἡμῖν περιπαθὲς τι βάλς ἢ μουσικὴ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, νὰ μᾶς θερμάνῃ, ἢ μεθ' ἡμῶν σιδηροδρομικῶς συνδεθεῖσα ὠραία πόλις τῶν Πιτρῶν ἢ ἀνάστατος ἐκ φοβερᾶς τρικυμίας. Αἱ προκυμαῖαι τῆς, τὰ κρηπιδώματα, οἱ μῶλοί τῆς ἀπεδείχθησαν ἀθύρματα, μὲ ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τὰ ὁποῖα κατεβρόχθισαν διὰ τὴν ἀξιοῦσιν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δῆθεν φραγμοὶ κατὰ τῶν κυμάτων. Καὶ ἐγένετο θραῦσις πλέον ἐκεῖ μεγάλων καὶ μικρῶν σκαρῶν ! Τὰ κύματα ὄγκουμένα, ὄγκουμένα καὶ σκάνοντα κ' ἀφρίζοντα ἐσκόρπιζον τοὺς πιτυλίζοντας ἀφροὺς αὐτῶν κ' ἔλεγεσθε ὅτι ἔπτυσον οὕτω τὰ πρόσωπα τῶν αἰτίων τοιούτων συμφορῶν ! Δὲν εἴμεθα κακοὶ ἀλλὰ θὰ ἠυχόμεθα καὶ μεγαλειτέρας καὶ ἐπιβλαβεστέρας τρικυμίας εἰς τὴν φίλην τῶν Πιτρῶν πόλιν, ἐὰν ἤμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ κορυφὴ τοιούτου κακοῦ θὰ ἐγένετο τὸν λιμέναν των, καθὼς γεννᾷ ἢ τρικυμία τὴν γαλήνην.

Ἐμβριθῆ καὶ γλαφυρὰν μελέτην «οἱ Ἄραβες ἐν Ἰσπανίᾳ» ἀνέγνω τὴν ἐμπέραν τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ὁ προσφιλὴς ἡμῶν συνεργάτης καὶ δημοτικὸς σύμβουλος κ. Ζ. Ζ. Ζ. Ζ. Ζ. Διὰ τῆς ὠραίας τυχῆς μελέτης, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ τέλος τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἰσπανικὴν Γραμματολογίαν, ὁ κ. Ζένης, ὁ μετὰ ζήλου ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας καὶ Γραμματολογίας τοῦ λαοῦ τούτου, τοῦ τοσοῦτω διὰ τῶν παραδόσεων καὶ τοῦ χαρακτῆρος μεθ' ἡμῶν συνδεδεμένου (ἀφοῦ καὶ αὐτὸ τὸ ἔθνικόν ὄνομα Ἰσπανία, ὡς ἄλλοτε εἶπεν ὁ κ. Ζένης, παρήχθη ἐκ τοῦ *Paros, Par a, Ispania*), ἐξήτασε τὴν ἐπιτροπὴν ἣν ἔσχον οἱ Ἄραβες ἐπὶ τῆς προόδου τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν καὶ ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἱπποτικῆς τούτου λαοῦ, καὶ διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν λεπτότητος καὶ χάριτος περὶ τὴν ἔκφρασιν παρέστησεν ἐν χριστάτῃ μικρογραφίᾳ τὴν ζωὴν, τὴν διοίκησιν καὶ τὰς περιπετείας τῶν τελευταίων τούτων κατακτητῶν τῆς ἱπποτικῆς τοῦ Καλδερωῆος καὶ Λόπε πατρίδος. Δυστυχῶς, ἕνεκα τῆς κκοκαίριας, τὸ ἀκροκτῆριον δὲν ἦτο πολὺ πυκνόν, τὸ δὲ ὠραῖον φῶλον ἰδίως ἀντεπροσωπεύετο μόνον ὑπὸ τῆς λογίας καὶ πολυτίμου ἡμῶν συνεργάτιδος Mam'zelle Nitouche.

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ **Χώρα**.

«Ὁ τῆς Ἰταλίας διάδοχος ἐπὶ προϋπολογισμοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως δισεκατομμυρίου φράγκων λαμβάνει ἐτησίαν ἐπιχορήγησιν 300,000 φράγκων, ἐπομένως ἐξ ἀναλογίας

ἔπρεπε νὰ ψηφισθῇ διὰ τὸν ἡμέτερον διάδοχον ἐπὶ πραγματικῶν προϋπολογισμοῦ ἑβδομήκοντα ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἐσόδων ὅσον ἔχει ἡ Ἑλλάς, μόνον δραχμαὶ 20,000 καὶ ὅμως ἡ δυστυχὴς Ἑλλάς, ἀντὶ τῶν 20,000 προσέθετο ἀγογγύστως καὶ ἐν μηδενικόν καὶ τὰς ἔκχευε δρ. 200,000. Δὲν ἀρκοῦνται λοιπὸν εἰς αὐτάς, ἀλλὰ θέλουσιν καὶ Μανωλάδας μετὰ ἰχθυοτροφείων, δασῶν καὶ μοναστηριακῶν κτήσεων καὶ τῶν ἄλλων παρακολουθημάτων ; Ἀφοῦ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Βασιλέα λειτουργὸς τοῦ Κράτους λαμβάνει ἐτησίαν μισθοδοσίαν καθαρὰν 12,000 δραχμᾶς, οἱ λοιποὶ ὑπουργοὶ ἀνὰ 8,000 δραχμᾶς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας, ἦτοι ὁ Μητροπολίτης 7,000 δραχμᾶς, οἱ ἀνώτατοι τῆς δικαιοσύνης λειτουργοὶ, ἦτοι ὁ πρόεδρος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀνὰ 7,000 δραχμᾶς καὶ αἱ δραχμαὶ 200,000 ἐτησίως εἰσὶν ἀνεπαρκεῖς διὰ τὸν διάδοχον, καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ δημευθῶσι τὰ μοναστηριακὰ κτήματα καὶ δουλοπαροικηθῶσι χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου κατέχοντες τὰς γαίας τῆς Μανωλάδος ;»

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται μέσ' ἑστοῦ Ἀγᾶ τῆ χώρα;
Μῆνα βουβάλλει σφάζονται, μῆνα θερᾶ μαλόνου ;
Μηδὲ βουβάλλει σφάζονται μηδὲ θερᾶ μαλόνου
Ὁ Κοντογιάννης, κίνησε μὲ δεκοχτῶ χιλιάδες,
Μὲ ταχτικὸ καὶ ῥέμπελο τῆς Ρούμελης ἀσκέρι,
Νὰ πάρῃ δίπλα τὰ βουνὰ, τοὺς κῆμπος, τὰ λαγκάδι,
Νὰ ῥοβολήσῃ κλέφτικα, νὰ μπῆ μέσ' ἐστὴν Ἀθήνα,
Νὰ διώξουνε τὸ βασιλεῖα, νὰ ῥίξουν τὸν Τρικουπη,
Νὰ φέρουν τὸν Ἰσὺρ Θόδωρο μὲ οὐλὴ τὴν παρέα,
Αὐτὸς νὰ φτεράνη, νὰ χαλᾷ κ' ὀλοῦθε νὰ ὀρίξῃ,
Νᾶχῃ τὸ Ράλλη του μπροστά, τὸν Κώστα ἐστὸ πλευρὸ του
Καὶ πίσω τὸ Ζυγομαλᾶ τ' ἀκούραστο ξεφτέρει,
Ποῦ χίλιαις δυὸ δουλειᾶς μαζῆ τὰ πόδι του προφαίνου,
Ὅπῳγει θηλυκὸ μυαλὸ καὶ γλώσσα ἴσα ροδάκι
Καὶ σ' ὄλους τᾶζει κάτι τι καὶ σ' ὄλους κάτι κάνει
Τὸν γέρο-Σωτηρόπουλο νὰ κἀνῃ φλαμπουριάρη
Ποῦ ξέρει ἀπὸ κλέφτικα παληκαριᾶς λημέρι
Τὸν Παπαμιχαλόπουλο νὰ βάλῃ ἐστὸ κελλάρι
Πῳγει κοντὰ καὶ τίμια καὶ παστρικά τὰ χέρια . . .
Κ' ὁ Δηλιγιάννης χλοῦγλαξεν ἀπὸ τὸ μετερίζι
— Μωρ' περδικούλα τοῦ Μωριᾶ, θέλα σοῦ παραγγείλω,
Χαιρέτα μου τὴν κλεφτουργιά καὶ τὸν Κοντογιαννάκη
Πῆς τους νὰ κάτσουν φρόνιμα, κλέφταις μὴν περπατοῦνε,
Τί τώρα πλάκωσ' ὁ Γκιουλιᾶς μὲ δυνατὸ στηλιᾶρι
Κ' ὁ Κοντογιάννης τ' ἄκουσε, πολὺ τοῦ ἰκαροῦνη,
Μὰ φρόνικο τοῦ φάνηκε τὸν ἄρρωστο νὰ κἀνῃ,
Ἐστὸ στρώμα ἔπεσε βαρεῖα, βαρεῖα ἀπὸ θέρμη
Ὁ Παπαμιχαλόπουλος τοῦ ἔστειλε κινῆνο
Καὶ ἔτσ' ἡ ἐπανάστασις γιὰ τρεῦθηκεν ἡ ἔρμη !

Ἡ κέκας.

ΠΙΚ—ΝΙΚ.

Τῆς μικρᾶς Φιφῆς ἐχάλασεν ἡ κούκλα καὶ τὴν πῆγαν ἐστὸ μᾶστορη νὰ τὴ διορθώσουν. Ἡ Φιφὴ πηγαίνει μὲ τὴν μαμά τῆς νὰ τὴν πάρῃ. Ὁ ἐπισκευαστὴς ἔχων πολλὰς ἄλλας νὰ διορθώτῃ λησμονεῖ τὰ εἶναι ἡ τῆς Φιφῆς καὶ τὴν ζητεῖ μεταξὺ τῶν πολλῶν. Ἡ Φιφὴ μετὰ συστολῆς λέγει πρὸς αὐτόν :

— Κύριε, μπορείτε να της φωνάξετε νάρθῃ; Μαρίκα τὴ λένε!

*
‘Ο φωτογράφος κ. Μ. τραβᾷ τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Α. Ἄλλ’ ὁ κ. Α. δὲν ἔννοεῖ νὰ τοῦ τὴν πληρώσῃ, διότι, λέγει, δὲν τοῦ ὁμοιάζει καθόλου.

— Πάει καλὰ, ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ γνωστὸς ἡμῖν εὐφυῆς φωτογράφος καὶ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν εὐθὺς σοῦ κρεμνᾷ ἔξωθεν τοῦ καταστήματός του τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Α. μετὰ τὴν ἐξίτησιν κάτωθεν ἐπιγραφῆν:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος βλάξ τῆς πόλεως!

‘Ο κ. Α. τὸ μανθάνει καὶ φρενιάζει.
Τρέχει εἰς τοῦ φωτογράφου.
— Βρὲ ἄτιμε, τοῦ φωνάζει, τ’ εἶν’ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες, νὰ μὲ κρεμάσῃς ἀπ’ ἔξω μετὰ τέτοια ἐπιγραφή;

— Ἐγὼ δὲν ἔκρεμασα σᾶς, ἀν παραδεχθῆτε ὅτι ἐκρέμασα σᾶς, θὰ πῆ ὅτι ἡ εἰκὼν σᾶς ὁμοιάζει καὶ πρέπει νὰ μοῦ τὴν πληρώσετε. Εἶδεμῆ, ἀν δὲν σᾶς μοιάζῃ τί σᾶς πειράζει;

*
‘Ορισμὸς νέου εἴδους λίμας. Ὑπάρχουν καὶ λίμαι αἱ ὁποῖαι χωρὶς νὰ λέγουν πολλὰ σὲ κἀμνουν νὰ λέγῃς πολλὰ. Αὐταὶ δύνανται νὰ ὀνομασθοῦν λίμαι ἐξ ἀντικειμένου.

*
Πρὸ εἰκόνας λίμας.
— Τόσον ὁμοιάζει, ὥστε σοῦρχεται νὰ φράξῃς τ’ αὐτιά σου!

*
Εἰς μᾶθημα Γεωγραφίας.
‘Ο διδάσκαλος.—Ἴ! εἶναι ὁ Βύρῳτας;
‘Ο μαθητής.—Ἀπόβλινον μεταφέρων δημίους, λαμητόμους καὶ καταδίκους.

*
Εἰς μᾶθημα ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.
‘Ο διδάσκαλος.—Δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς τί ἀξίαν ἔχει τὸ δηνάριον.
‘Ο μαθητής.— Τὸ δηνάριον ἰσοδυναμεῖ ἄλλοτε πρὸς τὸν ἡμέτερον ὀβολόν, ἀλλὰ σήμερον ἐν δηνάριον δύναται ν’ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀξίαν ἑκατὸν ἑκατομμυρίων, ὡς ἀπέδειξε τὸ δηνάριον τοῦ Ἀδρίου Πέτρου, κατὰ τὸ Ἰωβιλαῖον τοῦ Πάπα! . . .

Ἐφευγές.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἀγαπητὲ Ριμπαζᾷ

Ἦ Λοιπονμανιὰ τοῦ Λοιπονμανοῦς συναδέλφου σου ἔξακολουθεῖ μετ’ ἐπιτάσεως καταπληροῦσα τὰ περισπούδαστα ἄρθρα του. Τὸ νόσημα φαίνεται ἀθεράπευτον καὶ ὁ Ποταγὸς μου δὲν κινδυνεύει· θὰ μείνῃ, ὁ δυστυχῆς, αἰωνίως θῦμα τοῦ σκόρου καὶ τῆς κόνεως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου.

Ἄκουσε μερικὰ λοῖπὸν σταχυολογηθέντα ἐξ ἑνὸς καὶ μὲν οὐ ἄρθρου του:

- «Ἦ ἐπανάστασις λοῖπὸν κύριοι ἐξεργάγῃ εἰς Λαμίαν».
- «Ἐσκέψθη λοῖπὸν ὅτι ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ . . .»
- «Ἀνέδειξε λοῖπὸν καὶ ἡ Λαμία τὸν ἥρωά της».
- «‘Ο κύβος λοῖπὸν ἐρρίψθη!»
- «Ἄ, δὲν εἶνε λοῖπὸν ἐπανάστασις!»
- Καὶ τί εἶνε τότε;
- Ἄκουσε!
- «Ἦ ὑπάρχει κίνδυνος ἐπαναστάσεως;»
- «Ἦ ὑπάρχει κίνδυνος ἐπαναστάσεως!»

Προσθέτει παρακατὸν ὁ περικλητὸς συναδέλφος σου, ἀποδεικνύων διὰ τῆς χαριτωμένης φρασεολογίας του, ὅτι ἡ ἐπάρατος μέθοδος τοῦ Ὀλλενδόρφου, δὲν βλάπτει μόνον τοὺς ἐκμανθάνοντας τὴν Γαλλικὴν ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν ἔνασκει καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς, μορφώνουσα ὑψηλὰ γραφόντων ἀλαμπουργέκια!

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ «ὑπάρχει κίνδυνος κτλ.» δὲν εἶνε ἐφάμιλλον τοῦ κλασικοῦ ἐκείνου:

- Avez-vous le chapeau?
- Oui, monsieur, j’ ai le chapeau.

Νομίζομεν ὅθεν — κατὰ τὴν φρασεολογίαν τοῦ συναδέλφου σου — ὅτι καιρὸς πλέον νὰ εἴψῃ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τὰς ἐπαράτους ταύτας μεθόδους εἰς ἐξολοθρευτικὸν αὐτο da fé!

Σουσουράδα.

ΜΕΤΑΞΥΜΑΣ

‘Ο ἀγαπητὸς φίλος μας κ. Εὐθύμιος Νικολόπουλος, ἐκ Καλαμῶν, ἐξετασθεὶς ἐνώπιον τῆς οἰκείας σχολῆς ἐγένετο διδάκτωρ τὰ νομικὰ μετὰ τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ λίαν καλῶς. Εὐχόμεθα αὐτῷ ὁμοίαν καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ εὐδοκίμησιν.

ΡΑΜΠΑΓΑΔΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Κῶ Μαρίνω καὶ Σα ἐνταῦθα ὠρ κί σ η ἰ!

ΠΥΧΙΟΥΧΟΣ τοῦ ΩΔΕΙΟΥ τῆς ΒΙΕΝΝΗΣ ἔχουσα ὄρασις διὰθεσίμου καὶ φέρουσα τὰς ἀρίστας συστάσεις, ζητεῖ παραδόσεις διὰ κλειδοκύμβαλον, ὡς καὶ διὰ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν.
Ἄπευθυντέον εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Π. ΘΑΝΟΥΠΟΥΔΟΥ

‘Οδὸς Αἰδίου ἀπέναντι τοῦ φωτογραφείου Π. Μωραΐτου
Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΥΠΟΥΔΟΥ εὐρίσκονται Κονσέρβα ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργοστασίου LOUIS FRERES ἤτοι Σαρδέλαι διαφόρου μεγέθους, Μπιζέλια, Ἀμανίται, Σπαράγγια, Μουστάρδαι κλπ. πρὸς τούτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέϊτον καὶ Βανίλλια. Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάρχουσι καὶ Κονσέρβα ἐγχωρίου κανασκευῆς ἤτοι Μελιτζάνες, Μπαμιες, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιος Οἶνος Ἀγρίου Γεωργίου πρὸς 70 λεπτὰ τὴν ὀκτῶν.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΚΩΝ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛ. ΡΗΓΟΥ

(Ὀδὸς Ἐρμεῦ καὶ Νίκης)

Παρὰ τὰ Καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο ἀναδέχεται παραγγελίας διαφόρων γλυκισμάτων διὰ γεύματα, χοροὺς, ἐπεριδὰς γάμους κλπ. ΠΑΓΩΤΑ, κατὰ παραγγελίαν, κατασκευάζονται ἐν αὐτῷ ταχύτατα καὶ ὡς πρὸς τὴν βλάπην ἢ τὴν ποιότητα δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν. FONDANTS ὡς τὰ τελειότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ζαχαροπλαστείων. Brioches, ὅμοια πρὸς τὰ φημιζόμενα τοῦ Στρασβούργου καὶ πάντα τ’ ἄλλα εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς τελειότητος

ΕΝ Τῷ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙῷ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

Ὀδὸς Ἐρμεῦ κάτωθεν τοῦ ζεροδοχείου ἢ Βιέρρη

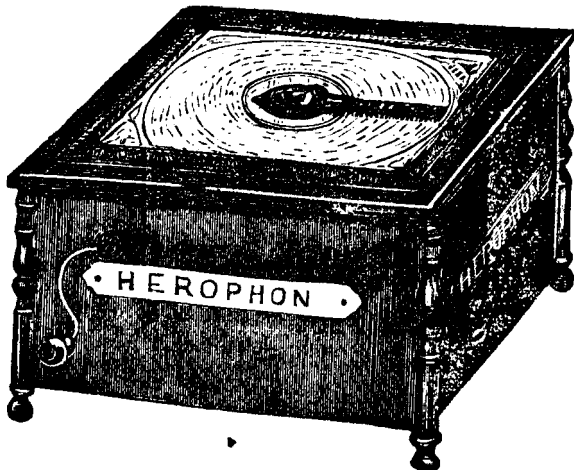
Ἐκμισθῆσαν ἐσχάτως ἐκ Βορῶν διάφορα γνήσια εὐρωπαϊκὰ ποτὰ τοῦ περιφήμου ῥγοστασίου Φερλαῖν καὶ πολλῶν ἄλλων, ἰδίως κωνιακ διαφόρων ποιοτήτων τιμώμενα ἀπὸ 3 ἕως 20 δραχμᾶς ἐκάστη φιάλη, ΣΑΡΤΡΕΖ, ΒΑΝΙΛΙΑ, ΚΑΚΑΟ, ΚΕΡΑΣΟ καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη ποτῶν πρὸς δὲ Γόμα ἀραβικὴ πρὸς 4 καὶ πρὸς 7 1/2 δραχ. ἐκάστη ὀκτᾷ καραμέλαι γνήσιαι ἐκ γόμας καὶ ἀλτέας καὶ ἅπαντα τὰ χρωδῆ διὰ Ζαχαροπλάστας Ἐν τῷ ἰδίῳ καταστήματι κατασκευάζονται λουκούμια διαφόρων ποιοτήτων, Κομφέτα, καὶ ἐν γένει παντὸς εἴδους γλυκίσματα ὡσαύτως στολίζονται μετ’ ἀπαρμιλλοῦ τέχνης ὄμοια ὁμοίω διὰ μνημόσυνα.

Ἦτιμὰ λίαν συγκρατατικὰ.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

70 — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ — 70

Όργανεττα χειροκίνητα, εκτελούντα υπέρ τὰ 1000 ευρωπαϊκά τεμάγια και τὰ εκλεκτότερα τῶν ἑλληνικῶν, κατάλληλα διὰ συναναστροφῆς οικογενειακῆς

και χοροῦς πωλοῦνται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ καταστήματι εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς.

Εἶναι τὰ μόνα κατάλληλα δῶρα διὰ τὸ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ἐκομίσθησαν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης πλούσιαι συλλογαὶ λαϊμοδετῶν, χειροκτιῶν, ἀρωμάτων, μύρων, σαπῶνων και πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ ὁ καλλωπισμὸς.

ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

58 = Ὁδὸς Κολοκοτρῶνη = 58

Μόνον ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ἐπισκευάζονται ἐντελῶς τὰ χειροκίνητα ὄργανεττα, ὅπου και πωλοῦνται τοιαῦτα. Ἐπίσης ἐπισκευάζονται και πωλοῦνται διάφορα ὄργανα μουσικὰ ευρωπαϊκὰ και ἐγγῶρια. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Σταθοπούλου διακρίνεται διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν παραγωγῶν και διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν. Αἱ ἐπισκευαὶ γίνονται μὲ δοκιμῆν.

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΑΡΙΑ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

177 = Ὁδὸς Αἰόλου = 177

Ἐν τῷ πιλοποιεῖῳ τούτῳ εὐρίσκονται πάντοτε πῖλοι τῶν περιφημοτέρων ἀγγλικῶν και γαλλικῶν ἐργοστασίων διαφόρων τιμῶν και ποιότητων.

Κατασκευάζονται δὲ και κατὰ παραγγελίαν τοιούτοι ἐν τῷ ἐργοστασίῳ αὐτοῦ ὑπὸ τεχνιτῶν ἐμπειροτάτων. Πᾶσα κεφαλὴ δύναται ἐν αὐτῷ νὰ εὕρῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πῖλον και πᾶν βελάντιον νὰ προμηθευθῇ τοιούτον.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΜΙΛΑΝΩ

Ὁ γνωστὸς εἰς τὸν ἐνταῦθα ἐμπορικὸν κόσμον παραγγελιοδόχος κ. Ἀγγελὸς Λουίνης ἀποκατεστάθη ἐσχάτως ὀριστικῶς ἐν Μιλάνῳ. Οἱ μετὰ τῶν Ἰταλικῶν ἐργοστασίων ἐργαζόμενοι ἐμποροί μας δύνανται νὰ εὕρωσι παρ' αὐτῶν πᾶσαν εὐκολίαν διὰ τὴν προμηθεῖαν ἐμπορευμάτων ἐργασίαν δὲ εὐλικρινῆ και πρόθυμον. Ἐπίσης ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐνθα ὀμιλεῖται ἡ ἑλληνικὴ, δέχεται οἰκοτρόφος σπουδαστὴς Ἕλληνας.

Ἡ Διεύθυνσις
Angelo Luini
Via Pontida n° 2
Milano

ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Νικίου και Μιλτιάδου ἀρ. 15.

Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως τὸ ραπτικὸν τοῦτο κατάστημα, διὰ τὴν φιλόκαλον και στερεάν αὐτοῦ ἐργασίαν, τὴν ταχύτητα περι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν και νευριότητα τῶν τιμῶν, δι' ὧν πάντων ἀπέκτησε και διατηρεῖ πολλὴν και ἐκλεκτὴν πελατείαν. Παρακολουθοῦν τὴν ἐν Εὐρώπῃ πρόσδοον τῆς τέχνης κόπτει τὰ ἐνδύματα πάντοτε κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν και δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πλέον συρμολέγοντα νέον.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΒΛΑΣΗ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἐρμού και Αἰόλου.

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται ἐτοιμα παντὸς εἶδους ὑποδήματα δι' ἄνδρας, γυναῖκας και παιδιὰ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἐτοιμῶν ὑποδημάτων γίνονται δεκταὶ και παραγγελίαι. Ἡ μεγάλη πελατεία ἢ ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν στερεότητα και εὐθηνίαν τῶν τιμῶν του. Ἐξαιρετικῶς διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εὐρίσκει τις ἐν αὐτῷ φάρα ὑποδήματα διὰ μικρὰ παιδιὰ και κορᾶσια τὰ μόνα πρακτικὰ ΔΩΡΑ διὰ τὸ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1888

Τύποις και ἀναλώμασι Π. Δ. Σακελλαρίου
Ἡ ὄρ.—ἔπωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ μας—ὄρ. Ἡ

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι και εἰς τὰς ἐξῆς ὠρισμέναις τιμῆς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῷ χαρτοπωλεῖῳ Π. Φ. Χάγερ και Σα. Ἐν τῷ Ἐδωδιμοπωλεῖῳ Χρηστοῦ. Μείγα ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῷ βελοπωλεῖῳ Δ. Ναυλερῆ ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῷ χαρτοπωλεῖῳ Γερασίου ἀπέναντι τοῦ καφενείου Τσόχα. Ἐν τῷ παντοπωλεῖῳ Σ. Πυρρῆ ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ. Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῷ ἐμπορικῷ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὀπισθεν τοῦ Τινανείου κήπου. Ἐν ἸΣΘΜΙΑ, ἐν τῷ παντοπωλεῖῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρώην Ἀμπαζοπούλου. Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῷ οἰνοπωλεῖῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὠρισμέναι ὡς ἀκολουθῶς :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς « Ἀκρόπολις » πωλεῖται ἐκάστη φιάλη ὄρ. 3
 » » » Σ. Τρίπος και δύο ἀστέρων » » 3,50
 » » » Σ. Τρίπος και τριῶν ἀστέρων » » 4.—
 Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρουσαι τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς κεναὶ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη
 (Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).